

Arrest

nr. 84 235 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2011 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Estse autoriteiten werden op 16 januari 2012 om de overname van verzoeker en zijn echtgenote verzocht op grond van artikel 9 (2) van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening), na de vaststelling dat ze in het bezit waren van een Georgisch paspoort met visum, uitgereikt door de Estse autoriteiten. Op 20 januari 2012 stemden de Estse autoriteiten in met het verzoek tot overname op grond van artikel 9 (4) van de Dublin II-verordening.

1.3. Op 19 maart 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan verzoekende partij betekend op dezelfde dag.

Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde op 07.12.2011 in België te zijn toegekomen. Op 08.12.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 23.03.1971 te Tbilisi en het Georgische staatsburgerschap te bezitten.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.12.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit elders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.12.2011 dat hij op 06.12.2011 van Tbilisi (Georgië) naar Riga (Letland) reisde en vervolgens verder naar Tallin (Estland) om vanuit Tallin vervolgens naar België te reizen waar hij op 07.12.2011 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij op legale wijze reisde in het bezit van zijn reispaspoort voorzien van een Ests Schengenvisum.

Rekening houdende met betrokkenes verklaringen dat hij in het bezit was van een paspoort met een Ests Schengenvisum waarvan betrokkene in eerste instantie het originele exemplaar voorlegde en waarin effectief een Ests Schengenvisum was aangebracht (000210380) werd op basis van de beschikbare informatie op 16.01.2012 op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder: Dublin-B-Verordening) een overnameverzoek voor betrokkene verstuurd aan de bevoegde autoriteiten in Estland. De autoriteiten van Estland willigden op 20.01.2012 het verzoek tot overname in op basis van art. 9.4 van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Estland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Estland een volwaardig lid is van de Europese unie en door dezelfde Internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Estland dan in België zou genieten. Estland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zat door de autoriteiten van Estland worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Estland de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Estland hem zonder meer zal repatriëren naar Georgië na zijn aankomst in Estland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene dat een persoon met een hoge rang binnen de ordediensten hem aanraade om naar België te komen omdat hij hier veilig zou zijn (DVZ, vraag 19). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene op aanraden van derden specifiek asiel wil vragen in België omdat hij hier veilig zou zijn. Aan dergelijke informatie vernomen via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Dat betrokkene in België veiliger zou zijn dan in Estland is bovendien op geen enkele wijze aangetoond.

Betrokkene verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 23 & 24). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Estland, zouden rechtvaardigen verklaarde betrokkene dat de Georgische ordediensten weten dat hij met een visum naar Estland is vertrokken en dat de kans zeer groot is dat hij door de Estse autoriteiten aan de Georgische autoriteiten zou worden uitgeleverd (DVZ, vraag 27). Met betrekking tot deze aangehaalde reden dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet het minste begin van bewijs aanbrengt van zijn verklaringen, hetgeen op zijn minst van de asielzoeker

verwacht kan worden gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag en zeker indien men dergelijke verklaringen inroept om een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat te rechtvaardigen. Bovendien heeft deze ingeroepen reden geen verband met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Estse autoriteiten. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat Estland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Estland dan in België zou genieten. Estland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van Estland worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Estland de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/183/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Estland hem zonder meer zal repatriëren naar Georgië na zijn aankomst in Estland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Estland zijn dan ook niet gerechtvaardigd. Betrokkene stelt met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij leverproblemen heeft en bloed in de urine. Betrokkene stelt dat hij een bloedanalyse vroeg in het opvangcentrum maar dat hij daar niet geholpen zou zijn (DVZ, vraag 26). Op 05.03.2012 diende betrokkene via een aangetekend schrijven van zijn advocaat Meester Rolf Wouters een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van art. 5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd door het bevoegde bureau van de DVZ op 19.03.2012 onontvankelijk verklaard aangezien het standaard medisch getuigenschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in art. 5, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Met betrekking tot de aangehaalde leverproblemen en het bloed in zijn urine dient te worden opgemerkt dat medisch attest dat werd opgesteld door Dr Rongen Armand stelt dat betrokkene hepatitis C zou hebben en dit sinds 2001. Het attest stelt eveneens dat hij op 12-jarige leeftijd eveneens hepatitis A gehad zou hebben. Uit het medisch attest blijkt eveneens dat betrokkene op dat moment geen medicatie nam. Er zijn echter geen gegronde redenen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Estland, een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of dat betrokkene een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van overname, met name Estland. Dat betrokkene niet op medische behandeling kan rekenen in Estland, indien dit nodig zou zijn, wordt ook op geen enkel moment aangetoond. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene maakt evenmin op enige wijze aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 35, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Estland toekomt, met toepassing van artikel 6(1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Estse instanties. Een terugkeer naar Estland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Estse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Estland - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

1.4. Op 19 maart 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) ten aanzien van verzoekers echtgenote. Deze beslissing

werd betekend op dezelfde dag. Verzoekers echtgenote diende tegen deze beslissing een afzonderlijk annulatieberoep in (rolnr. 94 435) dat verworpen werd bij arrest nr. 84 234 van 5 juli 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemde-lingenwet).

Verzoeker betoogt als volgt:

“Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingen zaak haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 19.03.2012 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingen zaken heeft haar beslissing genomen zonder enig verder onderzoek ter zake gedaan te hebben. De Dienst Vreemdelingen zaken is van oordeel dat zij de asielaanvraag van verzoeker niet dienen te onderzoeken en dat Estland bevoegd is om de asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken. Verzoeker is van oordeel dat België wel degelijk bevoegd is om de asielaanvraag te behandelen nu hij in Estland geen asiel heeft aangevraagd. Verzoeker is bij zijn vlucht enkel langs Estland gepasseerd en blijkbaar heeft de smokkelaar van verzoeker een visum aangevraagd voor Estland. Verzoeker had hier geen weet van en heeft slechts zeer kortstondig in Estland verbleven. Op grond van deze korte motivering komt de Dienst Vreemdelingen tot het besluit dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. De Dienst Vreemdelingen zaken stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat verzoeker het land dient te verlaten. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand. De Dienst Vreemdelingen zaken had wel degelijk de aanvraag van verzoeker dienen te onderzoeken hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Verzoeker riskeert immers vervolgd te worden bij terugkeer naar Georgië. Aangezien verzoeker zijn asielaanvraag nu niet onderzocht werd in België en verzoeker geen enkel band heeft met Estland en hier zelfs geen asiel heeft aangevraagd. Tevens is verzoeker ernstig ziek waardoor het voor hem onmogelijk is om lange reizen te maken, hetgeen het voor haar onmogelijk maakt om het land te verlaten. 4 Verzoeker heeft dan ook een verzoekschrift 9 ter neergelegd omdat hij in de onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of Estland. Verzoeker had geen weet dat de smokkelaar een visum had aangevraagd voor Estland en verzoeker zijn bedoeling was enkel om in België asiel aan te vragen. Verzoeker heeft geen asiel aangevraagd in Estland zodat hij in Estland zonder meer zal repatriëren naar Georgië dit kan uiteraard niet de bedoeling zijn. Nu verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Estland en hij in Estland onverbiddelijk zal worden teruggestuurd naar Georgië komt het gepast voor de asielaanvraag van verzoeker in België te onderzoeken. Reeds in de beslissing dd. 19.03.2012 werd verwezen naar de medische problemen van verzoeker maar deze werden onvoldoende onderzocht en de Dienst Vreemdelingen zaken is dan ook zonder enig concreet onderzoek naar de medische toestand van verzoeker tot de conclusie gekomen dat verzoeker zou kunnen reizen en bijgevolg het land dient te verlaten. De Dienst Vreemdelingen zaken had tevens op basis van humanitaire of soevereiniteits-overwegingen kunnen beslissen om de asielaanvraag van verzoeker wel in overweging te nemen. De Dienst Vreemdelingen zaken kan tevens niet garanderen dat de asielaanvraag van verzoeker in Estland correct zal gebeuren. De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 19.03.2012 van de Dienst Vreemdelingen zaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding. Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Er wordt enkel geargumenteed dat verzoeker het land dient te verlaten op basis van het feit dat Estland bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoeker. Het is voor verzoeker, gezien de medische problemen, niet mogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst of Estland waar hij niet de nodige begeleiding en hulp zal kunnen ontvangen. De Dienst vreemdelingenzaken heeft onvoldoende onderzocht of de ziekte van verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Hiervoor kan verwezen worden naar een Arrest van de RW dd. 25 juli 2008. Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 19.03.2012 te vernietigen wegens schending van de motiveringsplicht en de regels van behoorlijk bestuur.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel houdt verzoeker een schending voor van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert hij de betrokken kritiek (cf. Rv.St. nr. 47940. 146i 994. Arr. Rv.St. 1994, zp). Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van 3 heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op verzoekers concrete kritiek als zou de beslissing lichtzinnig en foutief gemotiveerd zijn en zonder enig onderzoek genomen zijn, laat verwerende partij gelden dat deze kritiek in feite en in rechte faalt. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker (zo o.m. aangaande het reistraject van verzoeker, als de reden waarom hij naar België is gekomen, alsook de omstandigheden van opvang of behandeling in Estland en de beweerde gezondheidsproblemen), alsmede met het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een visum uitgegeven door Estland. waarna de gemachtigde overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003 geheel terecht een verzoek tot overname heeft gericht aan de Estse autoriteiten. Verzoeker kan niet dienstig en in strijd met zijn verklaringen dd. 19.12.20 11 t.a.v. de gemachtigde als dat ‘reisde met eigen paspoort met visum. Betrokkene betaalde een vriend (tussenpersoon) die het geld gaf aan een persoon die de visum regelde voor beide paspoorten betaalde 2000\$ per persoon” voorhouden dat ‘enkel via Estland gepasseerd is en de smokkelaar blijkbaar een visum heeft aangevraagd voor Estland doch hij hier geen weet van had’, en België om die reden toch bevoegd zou zijn, quod certe non. In de bestreden beslissing wordt geheel terecht het volgende gemotiveerd: (...).Verzoeker, die niet eens ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, kan niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat België toch bevoegd zou zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar zijn medische problemen en een aanvraag 9ter die hij heeft ingediend, waarbij hij kennelijk voorbij gaat aan de concrete motieven dienomtrent in de bestreden beslissing dat:

- Deze aanvraag 9ter door het bevoegde bureau van de DVZ op 19.03.2012 onontvankelijk werd verklaard aangezien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in art. 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

- Met betrekking tot de aangehaalde leverproblemen en het bloed in zijn urine dient te worden opgemerkt dat medisch attest dat werd opgesteld door Dr Rongen Armand stelt dat betrokkene hepatitis G zou hebben en dit sinds 2001. Het attest stelt eveneens dat hij op 12-jarige leeftijd eveneens hepatitis A gehad zou hebben. Uit het medisch attest blijkt eveneens dat betrokkene op dat moment geen medicatie nam. Er zijn echter geen gegronde redenen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Estland een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of dat betrokkene een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van overname, met name Estland Dat betrokkene niet op medische behandeling kan rekenen in Estland indien dit nodig zou zijn, wordt ook op geen enkel moment aangetoond Bijgevolg is

geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname in casu Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004.83 EG. noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens (EVRM)

Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn te reizen.

Verzoeker laat deze concrete motieven (andermaal) volledig onbesproken zodat zijn vage verwijzing naar medische problemen niet ernstig is. Terwijl, in zoverre het medisch attest dat verzoeker aan zijn aanvraag voegt, verschillend is van dit dat aan de gemachtigde reeds werd voorgelegd, merkt verwerende partij op dat aan de de gemachtigde vanzelfsprekend niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een attest dat hem niet werd voorgelegd. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu optreedt als annulatierechter, en zich zodoende bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd en geen rekening kan houden met stukken die alsdan niet waren voorgelegd. Evenmin kan verzoeker dienstig voorhouden dat hij 'in Estland onvervaard zal worden teruggestuurd naar Georgië' en dat zijn asielaanvraag niet correct zou gebeuren in Estland; verzoeker toont zulks op geen enkele manier aan en gaat evenmin in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn rechten in Estland niet zouden worden gerespecteerd, nu Estland, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat Estland de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Estland is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag in Estland minder waarborgen zou genieten dan in België. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling. Verzoeker dient zijn rechten in Estland uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld — wat geenszins vaststaat — dient hij zich tot de hogere autoriteiten te wenden. Estland heeft de overname van verzoeker bovendien ook uitdrukkelijk aanvaard. Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Verzoekers vage en summiere beschouwingen, die door geen enkel stuk gestaafd worden, kunnen niet worden aangenomen. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde aan verzoeker het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken. en conform de terzake toepasselijke rechtsregeis. Waar verzoeker tot slot een schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, dat evenwel betrekking heeft op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen 8 en de Staatlozen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de vreemdeling, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden kan worden door de in casu bestreden beslissing; verzoeker licht dit overigens ook niet verder toe. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk. Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 52 van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat te preciseren op welke wijze voormelde wetsbepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers betoog dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waarop ze gebaseerd is, feitelijke grondslag mist.

Verzoekende partij kent bovendien de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing *“lichtzinnig en foutief gemotiveerd”* is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoeker is van oordeel dat België wel degelijk bevoegd is om de asielaanvraag te behandelen waarbij hij aangeeft dat hij in Estland geen asielaanvraag heeft ingediend, er slechts *“gepasseerd”* is en dat de smokkelaar voor hem een Ests visum heeft aangevraagd, maar gaat voorbij aan het gestelde in artikel 9 van de Dublin II-verordening.

Artikel 9 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.

(...)

4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk. (...)

2.6. In casu hebben de Estse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag aanvaard op grond van artikel 9(4) van de Dublin II-verordening. Verzoeker betwist niet dat hij in het bezit was van een Ests visum. Verzoekers betoog dat er in se op neerkomt dat hij slechts een vluchtig contact heeft gehad met Estland en dat hij *“geen weet had dat de smokkelaar een visum had aangevraagd voor Estland”* is niet dienstig aangezien de aangehaalde elementen geen uitzonderingsgrond vormen voor de op grond van artikel 9(4) van de Dublin II-verordening vastgestelde verantwoordelijkheid van de Estse autoriteiten voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers betoog verderop in zijn verzoekschrift dat het enkel zijn bedoeling was om in België een asielaanvraag in te dienen en dat hij in Estland geen asielaanvraag heeft ingediend.

2.7. Verzoeker is verder van oordeel dat de verwerende partij op grond van een *“korte motivering”* tot het besluit komt dat hij het land dient te verlaten, maar deze stelling mist op zicht van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. Verzoekers algemeen niet geconcretiseerd betoog dat de verwerende partij *“zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg [stelt] dat verzoeker het land dient te*

verlaten” en dat er “onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht is en deze gevolgtrekking [...] dan ook zeer lichtzinnig tot stand [kwam]”, kan de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.8. Waar verzoeker van oordeel is dat verwerende partij zijn asielaanvraag had dienen te behandelen omdat hij riskeert vervolgd te worden bij terugkeer naar Georgië gaat hij eraan voorbij dat het op grond van het Dublin II-mechanisme aan de Estse autoriteiten toekomt om zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Georgië te onderzoeken. Verzoeker toont niet aan dat Estland hem “zonder meer” zal repatriëren naar Georgië.

2.9. Waar verzoeker verwijst naar de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die hij heeft ingediend, betoogt dat hij ernstig ziek is waardoor het voor hem onmogelijk is om lange reizen te maken en het land te verlaten, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing expliciet stelt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op 19 maart 2012 onontvankelijk werd verklaard. Waar verzoeker deze beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert dient de Raad op te merken dat dit betoog niet dienstig is aangezien deze beslissing niet het voorwerp vormt van onderhavige betwisting. De Raad wijst er verder op dat verzoeker totaal niets inbrengt tegen de volgende overwegingen van de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot de aangehaalde leverproblemen en het bloed in zijn urine dient te worden opgemerkt dat medisch attest dat werd opgesteld door Dr [R.A.] stelt dat betrokkene hepatitis C zou hebben en dit sinds 2001. Het attest stelt eveneens dat hij op 12-jarige leeftijd eveneens hepatitis A gehad zou hebben. Uit het medisch attest blijkt eveneens dat betrokkene op dat moment geen medicatie nam. Er zijn echter geen gegronde redenen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Estland, een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of dat betrokkene een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van overname, met name Estland. Dat betrokkene niet op medische behandeling kan rekenen In Estland, indien dit nodig zou zijn, wordt ook op geen enkel moment aangetoond. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene maakt evenmin op enige wijze aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om te reizen.”* Het opnieuw voegen bij het verzoekschrift van een medisch attest dat reeds werd voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, die aanleiding gegeven heeft tot de beslissing van 19 maart 2012 waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard werd, doet geen afbreuk aan bovenvermelde overwegingen.

2.10. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij op basis van “*humanitaire of soevereiniteits-redenen*” had kunnen beslissen om zijn asielaanvraag in overweging te nemen, maar laat na te preciseren welke elementen in zijn zaak dan wel dergelijke redenen vormen. Alleszins gaat verzoeker niet in op de omstandige motivering van de bestreden beslissing waarbij verschillende elementen die verzoeker had aangekaart tijdens zijn Dublininterview de revue passeren

2.11. Verzoeker poneert dat de verwerende partij niet kan garanderen dat de behandeling van de asielaanvraag in Estland niet “correct” zal gebeuren, maar brengt niets in tegen volgende overwegingen in de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Estland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Estland een volwaardig lid is van de Europese linie en door dezelfde Internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Estland dan in België zou genieten. Estland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zat door de autoriteiten van Estland worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Estland de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Estland hem zonder meer zal repatriëren naar Georgië na zijn aankomst In Estland en vooraleer In het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan*

niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM."

2.12. Verzoekers afsluitend betoog ter ondersteuning van het eerste middel worden gekenmerkt door theoretische overwegingen inzake de schending van de motiveringsplicht. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat dergelijke theoretische overwegingen geen schending aantonen van de motiveringsplicht.

2.13. Waar verzoeker zich erover beklaagt dat er onvoldoende onderzocht is of een terugkeer naar het land van herkomst, gezien zijn medische problemen, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing hem ertoe aanzet zich te begeven naar Estland. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat de verwerende partij voor een medisch probleem reeds dient te onderzoeken of een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Dat verzoeker in zijn land van herkomst of in Estland niet de nodige begeleiding of hulp zal ontvangen voor zijn medische problemen is niet meer dan een bloot betoog dat niet in aanmerking kan worden genomen. Voor het overige verwijst de Raad naar de in punt 2.9. geciteerde overwegingen van de bestreden beslissing waar verzoeker niets tegen inbrengt.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggestuurd. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij heer terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door zijn land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoeker terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven, De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker. Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoeker naar Estland waar verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend, houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker. Dat dit middel dan ook gegrond is."

2.15. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het tweede middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schending van artikel 14 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Verder kan verzoeker ter ondersteuning van de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM niet ernstig voorhouden dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, en dit er op neer komt dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggestuurd. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen; zoals ook duidelijk gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, heeft de gemachtigde beslist dat Estland, dat de overname van verzoeker heeft aanvaard, verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, en verzoeker zich dan ook dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Estse instanties. Een terugkeer naar Estland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Estse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Estland indien betrokkene wenst beroep te doen op dii aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd". 9 Ten overvloed laat verwerende partij nog gelden dat

verzoeker met zijn vage, summiere en volledig ongestaafd gebleven bewering dat hij vreest voor zijn leven, er geenszins in slaagt een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148). In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...) Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn. Het tweede middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond."

2.16. Verzoeker laat na te duiden op welke wijze artikel 14 EVRM, dat voorziet in het verbod van discriminatie, zelfs samen gelezen met artikel 3 EVRM, geschonden werd door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.17. Verzoeker dwaalt indien hij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden beslissing erop neerkomt *"dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid."* De bestreden beslissing strekt ertoe op een uitgebreide wijze te stellen dat Estland verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en besluit: *"Bijgevolg met bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten (...) en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Estse instanties"*.

2.18. Verzoeker kan met zijn betoog dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zal zijn van handelingen verboden door artikel 3 EVRM, dat ook niet meer is dan een bloot betoog, de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen, daar deze ertoe strekt te stellen dat Estland verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Het zal toekomen aan de Estse autoriteiten om verzoekers asielmotieven nader te onderzoeken.

2.19. Waar verzoeker dan weer stelt dat *"een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoeker naar Estland waar verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend, [...] een regelrechte bedreiging in[houdt] voor het leven van verzoeker"*, is ook dit niet meer dan een bloot betoog. De Raad herhaalt dat het onderzoek van de asielaanvraag die verzoeker in België heeft ingediend, het voorwerp van behandeling wordt door de Estse autoriteiten op grond van artikel 9 (4) van de Dublin II-verordening.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.20. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 5 en 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Georgië. Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Georgië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien ze door zijn familie in de steek werd gelaten en op de vlucht is. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Dat dit middel dan ook gegrond is."

2.21. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

In zijn derde (door verzoeker benoemd als vierde) middel poogt verzoeker zich te beroepen op een schending van de artikelen 5 en 8 EVRM. In de uiteenzetting van zijn derde middel stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer niet in veiligheid zal zijn, en de veiligheid en vrijheid van verzoeker geenszins gewaarborgd is in zijn land van herkomst. De verwerende partij herhaalt de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij wordt teruggeleid naar zijn land van herkomst, doch dat integendeel werd beslist dat verzoeker zich naar Estland dient te begeven aangezien de Estse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Bovendien zijn deze beschouwingen van verzoeker ook geenszins dienstig in het kader van de voorgehouden schending van artikel 5 EVRM. dat betrekking op een onrechtmatige vrijheidsberoving terwijl verzoeker in casu niet eens wordt vastgehouden. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist. (RvV. nr.28 334 van 5 juni 2009) 10 Verzoeker toont evenmin met concrete elementen aan dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van het art. 8 EVRM. Zijn vage bewering dat hij 'inmiddels een band heeft opgebouwd in België en zich heeft geïntegreerd in de maatschappij en hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd' is niet ernstig. Verzoeker is volgens zijn eigen verklaringen pas op 07.14.2011 in België aangekomen, zodat zijn beschouwingen geenszins aannemelijk zijn en bovendien ook geen schending van artikel 8 EVRM aantonen. Verzoeker slaagt hoegenaamd niet in aan te tonen dat er sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM; hij zet niet eens in concreto uiteen waaruit dit privé- of gezinsleven dat beschermd moet worden, zou bestaan. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat ook t.a.v. verzoekers partner een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen; zodat alle leden van het gezin van verzoeker zich naar Estland moeten begeven. Verzoekers derde middel kan niet worden aangenomen."

2.22. De aangevoerde schending van artikel 5 EVRM berust op niets meer dan een bloot betoog van verzoeker over wat er hem allemaal te wachten staat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 5 EVRM wordt derhalve niet aangetoond. Ook de onmogelijkheid om in Georgië een familieleven te leiden berust op een bloot betoog, daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde in België een familieleven te leiden dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Alleszins blijkt uit de in punt 1.4. bedoelde beslissing dat hij zich samen met zijn echtgenote dient te begeven naar Estland. Verzoekers betoog dat hij zich geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij sedert zijn aankomst in november 2011 wordt evenmin aangetoond. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst. Verzoekers asielmotieven zullen behandeld worden door de Estse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Het derde middel is ongegrond.

2.23. Onder het kopje "E Humanitaire gronden" werpt verzoeker nog het volgende op:

"Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er vervolgt te worden bij zijn terugkeer. Verzoeker heeft in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van zijn nieuw leven. Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

2.24. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In zijn vierde en laatste middel beroept verzoeker zich tot slot op 'humanitaire gronden'. Verwerende partij acht het laatste middel van verzoeker onontvankelijk. Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/los ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/Javaux ; H. LENAERTS Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605). Naar inzichten van de verwerende partij blijft verzoeker in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel. Desbetreffend merkt de verwerende partij op dat overeenkomstig de doctrine "een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de

overtreden rechtsreel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden. Een middel waarbij de verwerende partij of de Raad van State slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en de verwerende partij of de Raad van State zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk” (Procedures voor de Raad van State, Stephan De Taeye, Kluwer, 3C uitgave — 2003 n° 114’). In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoekers laatste ‘mindeF voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is. het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E, 1994, 11 z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker dat “indien het beroep tot nietigverklaring niet gegrond zou worden verklaard dit een humanitair onrecht zou uitmaken.”. Verwerende partij is van oordeel dat het laatste middel van verzoeker niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd (zie ook R.v.V. arrest nr. 3.569 dd. 12.11.2007). Ten overvloede herhaalt verwerende partij dat, zoals ook blijkt uit de bespreking van het eerste middel, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Verzoekers vierde middel is onontvankelijk. en kan dan ook niet worden aangenomen. “

2.25. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan “*humanitaire gronden*” (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562). Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het vierde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA